

PÄIVÄ JA YÖ

Kuvat:

Pajanuorten kokeileva kuvataideryhmä.

Susanna, Katja, Ennu, Marko, Hanna, Laura, Mari, Nenne, Taru, Jani, Sini-Mirella, Harri ja Heidi

Tarina:

Hanna Siltamäki

Tarina on kirjoitettu kuviin, eli ensin tehtiin kuvat, ja sitten niihin tarina.

lipa kerran Emma ja Anette. He olivat siskoja, mutta luonteeltaan erilaisia kuin päivä ja yö. Emma piti auringosta ja päivästä, kun taas Anette oli yöihminen ja piti öisistä kävelyretkistä.

Päivisin ei tapahtunut juuri mitään, joten Emma kaipasi jännitystä elämäänsä. Öisin taas tapahtui kaikenlaista, ja se pelotti Anettea, ja hän kaipasi turvallisuutta. Niinpä työtöt päättivät mennä toistensa maailmoihin ja saada sekä jännitystä että turvallisuutta elämäänsä.

Emma innostui Anetten avustamana tutkailemaan luontoa eri näkökulmista, ja oli niin iloinen asiasta, että päätti lähteä Anetten mukaan öisille kävelyretkille. Heistä tuli kävelytovereita, ja he lähtivät kulkemaan pitkin maailmaa etsien elämäänsä kohokohtia.

A

ohitse.

nette lupasi lähteä Emman mukaan hänen päiväkävelyilleen. Varhain seuraavana aamuna tytöt lähtivät liikkeelle ja kulkivat naapurin kanalan

"Katso kukko", Emma huudahti iloisesti ja seurasi kukon tepastelua. Nyt on sen aika laulaa! Anetten silmät loistivat ja suurenivat, kun kukko räpytteli siipiään ja päästi kurkustaan kimakan äänen. "Onko tuo todellista", Anette kysyi, eikä ollut uskoa silmiään. "Voiko jokin elävä olento olla noin lumoava?"

"Ei tämä mitään...Odota vaan mitä me näemme seuraavaksi", Emma huudahti ja johdatti siskoaan hiekkatietä pitkin lammelle päin.

L

ammella oli pieni laituri ja sen päässä istuskeli mies saappaat jalassa ja heitteli jotain veteen.

Tytöt menivät lähemmäksi ja kohta he huomasivat, että mies heitti kuivaa leipää ankoille, jotka söivät sitä kilpaa vedessä.

"Voi kuinka rauhallista", Anette huokaisi hiljaa ja istui miehen viereen. "Haluatko sinäkin ruokkia ankoja?" mies kysyi ja tarjosi leipää Anettelle. "Kiitos", Anette sanoi ja heitti leivänpalan veteen.

Hetken ankat ihmettelivät, kuka tyttö oli, mutta pian ne söivät tyytyväisinä Anetten antamaa leipää. Heikko tuuli lepatti Anetten hiuksissa, ja hän pisti silmänsä kiinni.

"Joskus on hyvä ottaa rauhallisesti ja vain olla ja antaa olla", mies sanoi hänen vierellään.

"Totta", Anette sanoi hiljaa ja nautti vielä hetken olostaan, kunnes oli aika jatkaa matkaa.

Tytöt poikkisivat läheiselle niitylle hiekkatieltä ja kyyristyivät maahan. He tuijottivat molemmat hetken samaa kohtaa.

"Mitä me katsomme?" Anette ihmetteli.

"Odota, niin näet...", Emma kuiskasi.

Hetken kuluttua pusikosta mateli hyvin hitaasti esiin pieni etana. Etana osoitti sarvillaan Anettea, joka näki pienen hymyn etanan kasvoilla.

"Voi oletpa sinä suloinen", Anette huokaisi.

N

iityllä oli paljon ötököitä ja hyönteisiä. Anetten kädelle lennähti hymyilevä perhonen, ja se sai Anetten suun kohoamaan korviin asti.

"Kesä ja kärpäset", Emma sanoi ja huitoi kädellään kahta kärpästä, jotka surisivat hänen kasvojensa edessä. Anette ei kuullut siskonsa ääntä, vaan tuijotti kaunista perhosta. Se heilutti hiljaa siipiään ja oli kaikin puolin rauhallisin olento, minkä Anette oli koskaan nähnyt.

"Meidän täytyy lähteä", Emma sanoi, kun oli saanut kärpäset kimpustaan. "Hyvä on", Anette sanoi ja päästi perhosen ilmaan. Se oli poissa saman tien.

A

urinko rupesi jo laskemaan, kun tytöt tulivat erään vanhan puun luo. Aurinko kultasi sen rungon, ja sai vihreän ruohonkin vaihtamaan väriä.

"En ole koskaan nähnyt tällaista", Anette sanoi.

"No jo oli aikakin! Istu."

Tytöt istuivat puun juurelle ja ihailivat auringon hiljaista laskua.

"Voi kuinka päivä on sittenkin niin ihana! Täytyy tehdä tämä useammin", Anette huudahti. "Minullakaan ei ole enää tylsää, kun olet mukanani. Kiitos kun tulit" sanoi Emma.

Auringon viimeiset säteet valaisivat kaukaisen niityn ja vanhan puun. Oli hiljaista. Hetki ennen yön tuloa...

*L*ö oli Anetten aikaa ja hän teki usein kaikenlaista, mitä Emma ei osannut edes kuvitella. Hän saattoi yhtenä iltana mennä suureen torniin, joka on metsän keskellä, ja jonain toisena iltana hän kävi katsomassa hautausmaan kivimuuria. Joskus hän pelasi biljardia enkeli-pirun kanssa, ja joskus väänsi kättä Kallomiehen kanssa. Mitähän tämä yö toisi tullessaan...

Musta-valkoiset hiukset heilahtivat, kun Mette käänsi päänsä tulijoihin päin. "Mitä te täällä? Tämä paikka ei ole lapsia varten!" hän huudahti vihaisena ja katsoi Anetta.

"Minähän kielsin sinua tulemasta tänne."

"Mutta... Tässä on siskoni Emma. Hän ei ole koskaan ollut öiseen aikaan liikkeellä, ja halusin nyt näyttää hänelle, millaista yöllä on", Anette selitti.

Mette tutkaili ja mittaili Emmaa hetken ja pyöritti tyttöä kädestä.

"Hyvä on. Mutta vain tämän kerran", Mette myöntyi.

*M*ette vei tytöt ensin tapaamaan Kallomiestä. Tämä saisi tytöt varmasti pelkäämään ja haluamaan kotiin. Mette saisi olla lopun yön rauhassa.

Kallo-mies oli saanut nimensä siitä, että hänen päänsä oli pelkkä pääkallo. Hän oli yksi niistä, jotka saivat pienet lapset pelkäämään ja näkemään painajaisia. Osittain Kallomiehen takia Anette oli ruvennut arastelemaan öisiä kävelyjä. Anette näki Kallomiehen ja katsoi pikkusiskoaan. Tämä tärisi ja piti kiinni Anetten kädestä lujasti. Tyttö pelkäsi.

"Kuka tuo on?" kysyi Emma pelokkaana.

"Hän on kaikkien kuolleiden vartija!" Mette huudahti. "Hän syö lounaaksi pieniä tyttöjä!" Mette katseli tyttöjä ilkeästi ja iski heille silmää.

"Iik ! Pelotta!" Emma huudahti ja meni Anetten taakse piiloon.

"Ei mitään hätää." Anette rauhoitteli. "Minä tiedän, ettei hän tee meille mitään!" Anette huusi Kallo-miehelle. Kallo-mies näytti vihaiselta.

"Mistäs sen tiedät?" Hän tuijotti mustilla silmäkoloillaan Anettea.

"Koska minä tiedän salaisuutesi..." Anette kuiskasi.

K

allomies meni hämilleen ja väistyi etäämmälle. "En usko sinua", hän sanoi.

"Tunnen sinut paremmin kuin uskotkaan", Anette sanoi.

"Todista se", Kallo-mies huudahti ja heilautti vihaisesti pitkää kättään.

"Hyvä on...", Anette sanoi ja kaivoi taskuun.

Kallomiehellä oli salaisuus, jota hän ei ollut paljastanut kenellekään, vaan pitänyt visusti omassa kallossaan, aivojahan hänellä ei ollut. Hänen ilmeensä, liikkeensä ja

eleensä kuitenkin paljastivat sen Anettelle. Anette oli jo sen verran iso tyttö, että tiesi milloin oli kyse...rakkaudesta.

Kallomies oli salaa rakastunut erääseen kaunottareen, joka asui maan ja helvetin rajalla. Aina hänet kohdatessaan Kallo-miehen silmäkolot vaalenivat aivan kuin hän olisi punastunut. Anette ei ollut koskaan paljastanut tietävänsä tätä salaisuutta, ja arveli joskus voivansa hyötyä siitä.

Tiola oli Luonnonilmiöiden Jumalatar, Taivatar. Nainen, joka eli sekä pirun, että enkelin elämää. Yhtenä päivänä hän teki ilkeitä tekoja ja toisena lievitti niitä. Joskus hän sytytti tulipalon metsään ja loihti sen perään usvan, joka sammutti palon.

Tänään hänen täytyi sytyttää 4567 metsäpaloa ja 7789 tulipaloa erilaisiin rakennuksiin ja asuma-alueille. Hänen punaiset hiuksensa liehuivat liekkien keskellä

samalla, kun hän leijaili eteenpäin suurilla valkeilla siivillään. Myrskyjä täytyi tehdä merille ja usvaa teiden varsille ja lentokentille. Kiireisintä aikaa olivat kesät ja syksyt.

Eräänä päivänä häntä vastaan tuli mies, jonka pää oli pelkkää luuta. Hän oli nähnyt kaikenlaisia tyyppejä, mutta ei koskaan tällaista. Viola silitti Kallomiehen kalloa. Miehen silmäkuopat muuttuivat oudon vaaleiksi, ja hän tuijotti syväälle Violan silmiin.

”Ovatko silmäkuoppasi aina noin vaaleat?” Viola kysyi uteliaana. Kallo-mies käänsi nopeasti päänsä ja pakeni paikalta. ”Eivät ole...” Viola kuuli hänen mutisevan mennessään...

A

nette otti taskustaan paperinpalan ja antoi sen Kallo-miehelle. Tämän silmäkuopat pullistuivat, vaalenivat ja saivat vihaisen ilmeen.

”Mitä sinä TÄLLÄ meinaat!?” hän huudahti ja heitti paperin takaisin

Anettelle.

Paperilla oli kuva sydäimestä, jolla oli tuima ilme. Kuva merkitsi pimeydessä sitä, että joku on rakastunut, mutta suojellakseen itseään, ei halua muiden tietävän asiasta.

"Mistä sinä tuollaista keksit? Häh?" Kallomies otti Anettesta kiinni ja ravisteli tätä.
"Kerro, kerro!"

"Rauhoitu nyt..." Anette tyynnytteli Kallomiestä ja taputteli tämän kättä.
"Näin sinut Violan kanssa", Anette kuiskasi.

Kallomies laski Anetten maahan ja huokaisi syvään.
"Niin...hän kai ei pidä minusta", Kallomies sanoi ja laski kallonsa kohti maata.

"M

istä tiedät? Mitä olet tehnyt asian hyväksi?" Anette kysyi ja taputti miestä olalle. Vie hänelle kukka, vaikka ruusu, joka on kulkenut tiensä pimeydessä, Pahuuden Ruusu! Vie se hänelle!" Anette huudahti.

"Viola on sekä paha, että hyvä. Ruusu on kyllä kaunis ja kiltti kukka, mutta kun se on kulkenut koko ikänsä pimeydessä, niin siinä on hitusen myös pahuutta."

Kallomies nosti päätään.

"Oletko varma, että se auttaisi?" hän kysyi.

"Melko varma. Luota minuun." Anette sanoi ja iski silmää.

"Mistä sellaisen ruusun löytää?" Kallomies kysyi kiinnostuneena.

e tässä onkin mutkallista, se ilmestyy vain yhteen paikkaan juuri ennen auringonnousua. Sinä et selviä auringonvalossa, joten sinun pitää olla todella nopea, jos aiot saada sen ja selvitä hengissä."

Kallomiehen silmäkuopat suurenivat jälleen.

"Miten voisin onnistua? Auttaisitko minua?"
 Anette mietti hetken ja katsoi pikkusiskoaan.
 "Autan, jos lupaat, ettet koskaan kiusaa minua ja siskoani."
 Kallomies nyökkäsi.

Pahuuden Ruusu on tummanpunainen kukka, joka kasvaa vain tietyissä paikoissa. Hyvin harvat ovat sen havainneet ja vielä harvemmat poimineet, sillä kyse on sekunneista, yksikin sekunti liikaa, etkä näe ruusua enää. Ruusu viihtyy kuolleiden puiden juurilla, joissa kasvaa erikoisia sieniä. Sieniä on vain siellä mistä löytyy Pahuuden Ruusuja.

*P*ahuuden Ruusu saattaa auttaa rakkauselämässä. Vaikutus riippuu siitä, millainen on suhteen toinen osapuoli, sillä vain pahat ihmiset pystyvät

koskemaan siihen, ja vain hyvät voivat löytää sen. On kuitenkin eräs keino, jonka avulla myös hyvät voivat poimia sen.

Hyvän ihmisen täytyy ensin heiluttaa Ikuisuuden Kahdeksikkoa ja saada oikeaan kysymykseen oikea vastaus. Silloin hän voi poimia Ruusun ja säilyä hengissä. Tämä täytyy tapahtua juuri ennen kuin auringon ensisäteet yltävät kuolleen puun juuristoon, sillä silloin Pahuuden Ruusu katoaa.

Anetten täytyi siis ensin etsiä Ikuisuuden Kahdeksikko. Se on musta pallo, jossa on numero kahdeksan ja näyttö, johon ilmestyy oikea vastaus, kun siltä jotain kysytään.

A

urinko oli jo nousemassa, kun Emma ja Anette tulivat suurelle niitylle. Niityn toisella laidalla hämötti heidän päämääränsä, Tuikkivat Vuoret.

Vuorten huiput loistivat auringon noustessa aivan kuin sen rinteillä olisi timantteja, siitä nimi.

Niityllä oli paljon kukkasia, ja Emma keräili niitä innoissaan.

"Hmmm..." Hän sanoi haistellessaan niitä. "Haista sinäkin!" Emma huudahti ja tökkäsi kukkapuskan Anetten nenän alle. Anette aivasti "Anteeksi, unohdin allergiasi", Emma pahoitteli.

"Ei se mitään", Anette sanoi ja pyyhki kyyneleen poskeltaan. "Mitä nyt vähän vettä silmistä tippuu, ei siihen kuole."

A

nette ja Emma kulkivat niityn poikki ja näkivät kaikenlaisia eläimiä. Eräs valkoharmaa kissa seurasi heitä tiiviisti.

"Se pitää meistä", Emma totesi.

"Siltä näyttää, mutta meidän pitää silti juosta ja eksyttää se."

"Kuinka ihmeessä, niittyhän on avoin, ja kissa on nopea juoksemaan?" Emma ihmetteli.

"Niinhän se taitaa olla", Anette sanoi ja katseli kissaa, joka nyt kehräsi hänen jalkojen juuressa.

"Tämä ei kyllä ole mikään villikissa. Se on liian ystävällinen ja rohkea. Sen täytyy olla jonkun kissa." Anette sanoi ja nosti kissan syliinsä.

"Sillä ei ole kaulapantaa. Missä sen perhe on?" Emma kysyi huolestuneena.

Anette nosti kissan korkealle ilmaan. "En tiedä. En todellakaan tiedä. Ehkä meidän täytyy ottaa se mukaan, ja jos omistaja löytyy, annamme kissan hänelle." Anette laski kissan takaisin maahan.

"Tule, kis kis!" Emma hihkui onnellisena ja lähti juoksemaan niittyä pitkin kissa perässään. Anette huokaisi ja lähti lopulta siskonsa perään.

N

iityn toisella laidalla oli synkkä metsä, jonka läpi täytyi kulkea päästäkseen Tuikkiville Vuorille, jossa Ikuisuuksien Kahdeksikko saattaisi olla. Emma piti kissaa sylissään ja tärisi.

"Minua pelottaa. Koko päivä on kulunut niityllä kulkemiseen, kohta hämärtää, ja metsässä voi olla vaikka mitä." Emma katseli ympärilleen pelokkaana.

"Ei hätää", Anette lohdutti. "Katsoin karttaa. Tässä lähellä on samanlainen rakennus, kuin Muumilaakson tarinoissa. Se on kuitenkin valkoinen, ja sen katolla on Suomen lippu."

Emma katsoi metsää.

"Oletko varma?" hän kysyi ihmeissään. "Metsä näyttää niin synkältä."

"Kyllä se siellä jossain on." Anette sanoi ja otti siskoaan kädestä. "Minä suojelen sinua. Tule."

Anette johdatti Emman metsän syvyyksiin. Kissa oli hypännyt pois sylistä ja seurasi heitä matkan päästä.

"Ei mennä liian lujaa, ettei kissa..." Emma sanoi ja katseli ympärilleen. "Mihin se meni?" Kissa oli hävinnyt jonnekin.

"Sillä on omat menonsa, eiköhän se löydä meidät taas. Täytyy mennä, että ehdimme talolle ennen pimeän tuloa", Anette hoputti siskoaan.

iskokset kävelivät hämärässä metsässä.

"Oletko varma, että menemme oikeaan suuntaan?" Emma kyseli ja katseli metsää pelokkaana. "Tuokin puu näyttää niin aavemaiselta! Hui!" Emma huudahti ja hyppäsi Anetten selän taakse.

Anette nauroi. "Vanha puu se vain on!" Hän otti siskoaan kädestä. "Kyllä me pärjäämme. Olen varma, että talo on noiden kukkuloiden takana." Tytöt katsoivat edessä olevia kukkuloita. Kukkuloiden välistä näkyi kuolleita puita ja kuivunutta ruohikkoa.

"Aivan kuin jossain kummitustarinassa", Emma kuiskasi. "Niin..." Anette sanoi mietteissään ja jatkoi matkaa.

Simeässä metsässä harhailtuaan tytöt löysivät viimein talolle.

"Siellä on Suomen lippu, niin kuin kerroit!" Emma hihkui. Matka oli ollut pitkä pienille tytöille, ja molemmat tarvitsivat lepoa. "Ennen kuin lepäämme, mennään katsomaan, josko löytäisimme sen pallon, Kahdeksikon", Anette sanoi.

Tytöt kiipesivät kiemuraisia portaita tornin huipulle, ja juuri kun he olivat väsymyksestä pyörtymäisillään, he näkivät jotain.

"Onko se tuo?" Emma kysyi ja osoitti pientä palloa, joka oli yksinään keskellä pyöreää huonetta. "Taitaa olla", Anette tuumasi ja otti sen käteensä. "Onpas se pieni." Tytöt katselivat sitä hetken ihmeissään.

"Mistä löydämme Pahuuden Ruusun?" Anette kysyi ja ravisteli palloa kiivaasti.

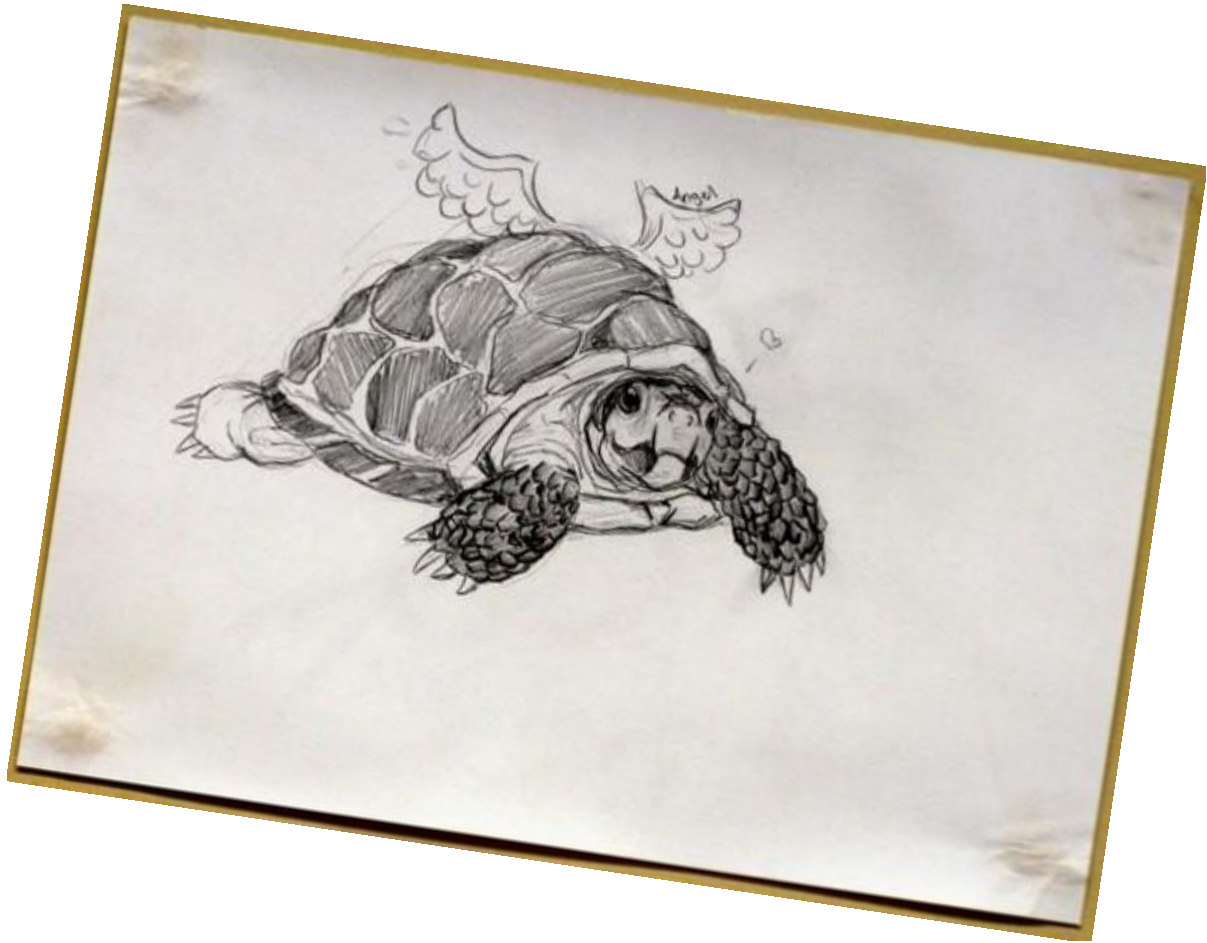
"VASTAUS JOTA ETSIT EI OLE SE, JOTA KYSYIT. RUUSU EI OLE VASTAUS."

*A*nette oli ihmeissään. "No, mikä se sitten on?" hän kysyi ja heilutti palloa.

"JOTTA MAAILMA OLISI TASAPAINOSSA, SIIHEN TARVITAAN SEKÄ YÖTÄ
ETTÄ PÄIVÄÄ", tuli vastaus.

A

nette ei ymmärtänyt pallon logiikkaa, vaan heilutti sitä uudelleen. Pallo jatkoi:

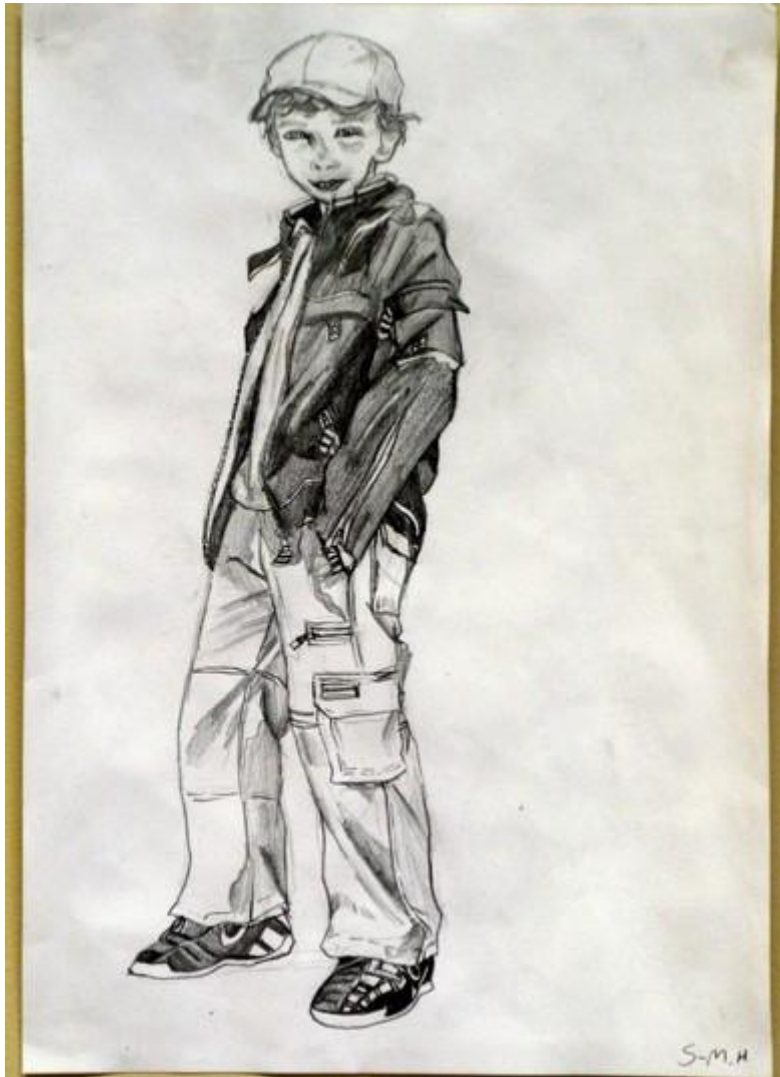
"TASAPAINOON LIITTYY AINA MYÖS KUOLEMA."

"MUTTA NIIN SIIHEN LIITTYY MYÖS SYNTYMÄ."

"Mitä haluat kertoa tällä kaikella?" Anette kysyi, ja heilutti palloa uudelleen.

"KAIKKI TARVITSEVAT MAHDOLLISUUDEN, YSTÄVÄN, RAKKAUTTA. JOKAINEN, JOLLA EI SITÄ OLE, TULEE SITÄ SAAMAAN, JOS VAIN USKOO ELÄMÄÄN."

Anette tuijotti palloa hetken. "Saako Kallomies Taivattaren, vai jääkö hän yksin? Tarvitseeko Kallomies meidän apuamme?" Anette ravisteli palloa.

"TUTKIMATTOMAT OVAT RAKKAUDEN TIET", vastasi pallo.

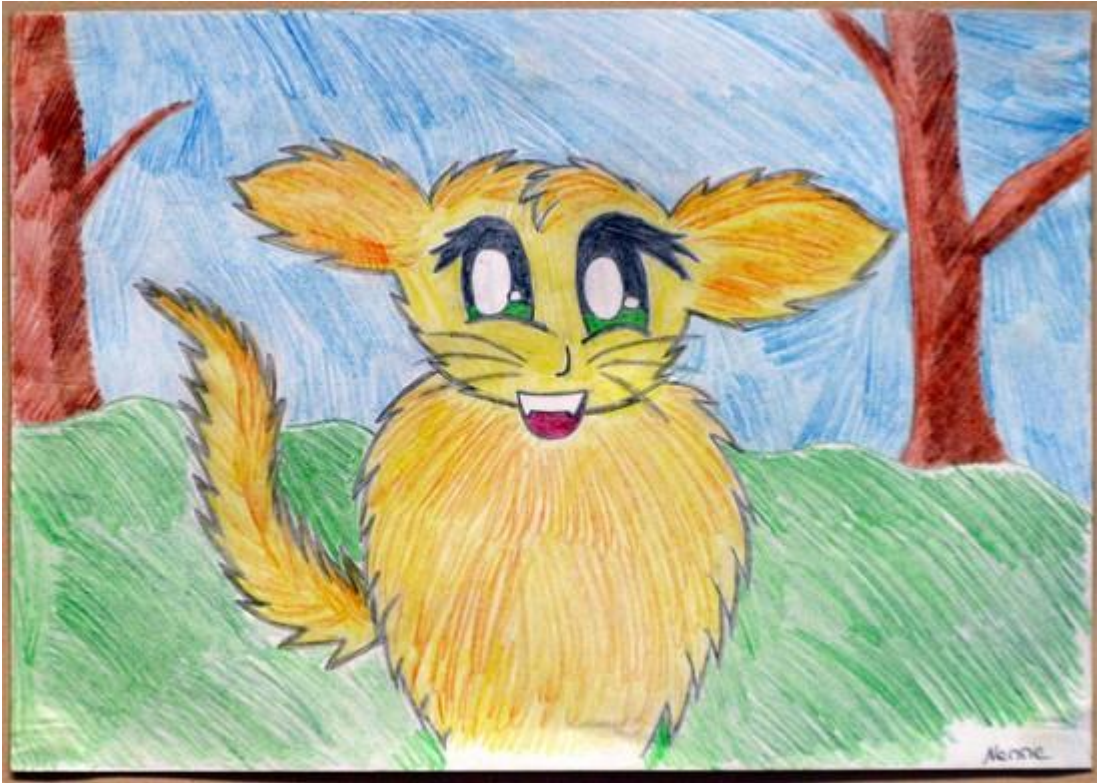
"Eli me emme voikaan auttaa häntä." Anette ihmetteli, mutta hymyili sitten. "Minä uskon Kallomieheen", hän sanoi ja iski silmää siskolleen.

Emma kysyi: "Miksi minua pelottaa öisin, varsinkin ollessani yksin? Miksi öisin ei voisi olla turvallista?"

Pallo heilui ja sen sisältä kuului loiskuntaa ja hölskettä, sitten se vastasi:

"JOKAINEN OLENTO ON ERILAINEN JA ELÄMÄN ARVOINEN.
LUOMAKUNNASSA ON PALJON YÖOLENTOJA, JOTKA TARVITSEVAT
PIMEYTTÄ SUOJAKSEEN."

"*M* AAILMASSA ON PALJON KAUNIITA AJATUKSIA,
ASIOITA JA SULOISIA ELÄIMIÄ, JOITA TÄYTYY
VAALIA JA SUOJELLA ETTEIVÄT NE KUOLISI SUKUPUUTTOON."

Emma otti pallon käteensä: "Enhän minä voi mitään tehdä. Päivisin on vain tylsää ja ikävää."

Pallo heilui ja vastasi: "OLET KATSELLUT MAAILMAA VAIN KOTIPIHALTASI. MAAILMA ON TÄYNNÄ MUITAKIN MAITA JA MAAILMOJA JA PALJON ERILAISUUTTA. TUTKI, NÄE, KOE, YMMÄRRÄ JA ETSI SELITYKSIÄ. OTA SISKOSIKIN MUKAAN. YSTÄVYYTTÄ VAALIKAA..."

Nämä sanat luettuaan siskokset jättivät pallon sinne, mistä he olivat sen löytäneetkin ja palasivat takaisin kotiin kissoineen.

Parin päivän kuluttua Anette kysyi Emmalta: "Lähdetäänkö...?"

Ja Anette vastasi itselleen omaan kysymykseensä, kuten aiemminkin, Emman suulla: "Lähdetään".

